

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Dato: 13. april 2005

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af den 31. marts 2005 følger hermed - i 5 eksemplarer - socialministerens svar på spørgsmål nr. 74 ad L 38

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

JET,JHK/ J.nr. 601-31

Spørgsmål nr. 74 ad L 38:

” Ministeren bedes oplyse, hvorvidt det er ministerens forventning, at ordningen med visitation og takstbetaling til specialrådgivning vil begrænse eller udvide antallet af borgere, som søger specialrådgivning hos andre myndigheder end kommunen om særlige forhold i tilknytning til dem, deres børns handicap eller andre forhold? Det må antages, at kommunernes villighed til at tilbyde at visitere til VISO vil afhænge af såvel faglige som andre hensyn, herunder også hensyn som er den visiterende borger uvedkommende så som strukturelle og økonomiske hensyn m.v.”

Svar:

Først og fremmest skal det slås fast, at kommunerne som udgangspunkt har interesse i at give deres borgere den service, som de har behov for og krav på – og det har kommunerne selvfølgelig også pligt til. Det betyder også, at de borgere, som har behov for specialrådgivning, skal have en sådan specialrådgivning.

Kommunalbestyrelsen får med lovforslaget ansvaret for at tilbyde såvel den almindelige som den specialiserede rådgivning af brugere og pårørende, som de efter loven har krav på.

Kommunerne kan søge støtte til deres rådgivningsopgaver i andre kommuner, hos private og i de tilbud, som regionerne driver. Endelig kan kommunerne søge støtte til deres mest specialiserede rådgivningsopgaver i VISO.

Specialrådgivning fra de regionale tilbud kan bestå i dels specialrådgivning over for kommunens medarbejdere, som led i at kvalificere kommunens egen specialrådgivning af borgere og pårørende, dels egentlige specialrådgivningsindsatser direkte over for kommunens borgere.

Regionens specialrådgivning aftales i forbindelse med den årlige rammeaftale, ligesom takstfastsættelsen skal aftales. Kommunalbestyrelser og amtsråd kan enten aftale en takst for hver rådgivningsydelse fra regionen, eller de kan aftale betaling for en generel trækningsret på regionens specialrådgivning.

Det kan tillige aftales, at borgerne kan henvende sig direkte til regionens specialrådgivning uden en forudgående kommunal visitation.

Borgere vil kunne henvende sig direkte til VISO for at få specialrådgivning i de mest specialiserede og komplicerede sociale enkeltsager. VISO's specialrådgivning er gratis for såvel kommuner som borgere.

Der er således en række muligheder for borgerne til at få specialrådgivning, såvel i privat, kommunalt, regionalt som statsligt regi. Jeg har på den baggrund ingen forventning om, at antallet af borgere, der søger specialrådgivning, vil blive begrænset, snarere tværtimod.

Derimod skal henvendelser om udredning i alle tilfælde ske via kommunen.

Denne forskel skyldes, at udredning – modsat specialrådgivning – er et egentligt sagsforberedende skridt. Udredning danner grundlaget for den kommunale myndigheds beslutning om valg af indsats. Det er derfor vigtigt, at der er tæt dialog mellem kommunen, som beslutter, og den der udreder. I modsat fald risikerer borgeren at gennemgå en udredningsproces, der ikke anvendes til noget.

Såfremt borgeren ønsker at blive udredt af VISO, inden kommunen træffer afgørelse, og kommunen afviser dette, vil borgeren ifølge lovforslaget kunne indbringe afvisningen for det sociale nævn. Dette er en meget speciel regel i forhold til den almindelige regel i klagesystemet, hvorefter man ikke kan klage over sagsforberedende skridt.

Derudover vil borgeren som hidtil kunne klage over en kommunal afgørelse. Lovforslaget indeholder ingen ændringer i forhold til borgernes ret til at klage over afgørelser.

Det er således min vurdering, at man gennem ankesystemet sikrer sig mod, at kommunerne tager usaglige hensyn.

Eva Kjer Hansen

/Aksel Meyer